

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

20 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Vladimir Timofti,

Judecători – Victor Boico, Nadejda Toma,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 26 mai 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2018, declarate de către avocatul Pruteanu Natalia în numele inculpatului și de către inculpatul

Galaico Ștefan XXX, născut la
XXX, originar din XXX, domiciliat
în XXX (temporar în XXX).

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 03.09.2015 – 26.05.2017;

2. Instanța de apel: 04.09.2018 – 24.10.2018;

3. Instanța de recurs: 15.01.2019 – 20.03.2019.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 26 mai 2017, Galaico Ștefan a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.186 alin.(2) lit.d) Cod penal la 4 ani închisoare.

În temeiul art.85 Cod penal, pentru concurs de sentințe, la pedeapsa aplicată a fost adăugat parțial pedeapsa neexecutată, fixată prin sentința judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 28 iulie 2013, stabilindu-i pedeapsa definitivă de 8 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Acțiunea civilă a fost admisă, fiind dispusă încasarea din contul lui Galaico Ștefan în beneficiul lui părții vătămate Grițic Vladislava prejudiciul material în mărime de 15050 lei.

1.1. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 26 mai 2017, a fost corectată eroarea din partea dispozitivă a sentinței, dispunându-se de a considera corectă perioada aflării sub arest a lui Galaico Ștefan - de la 14.06.2016, ora 18:10 și până la 12.08.2016, ora 11:35.

2. Prima instanță a constatat că Galaico Ștefan, în noaptea din 15 iulie 2015, ora 23:30, spre 16 iulie 2015, aflându-se în apartamentul nr.XX, de pe XXX, unde a fost invitat de către proprietara apartamentului Gonciaruc Olga, pentru a servi băuturi alcoolice, profitând de faptul că ultima adormise și nu era observat de nimeni, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, acționând cu intenție directă, pe ascuns, a sustras un casetofon de model „Panasonic” de culoare neagră cu CD deasupra la prețul de 1000 lei, un amplificator audio la prețul de 4000 lei, o geantă mare de culoare verde la prețul de 200 lei, o geacă din piele de culoare neagră la prețul de 1000 lei, o rochie neagră de seară cu brâu de culoare roz la prețul de 1500 lei, un

ondulator pentru păr la prețul de 300 lei, încălzitor electric la prețul de 300 lei, mouse pentru calculator fără cablu la prețul de 300 lei, o pereche de căști pentru telefon de model „HTC” la prețul de 200 lei, o geantă pentru copii la prețul de 300 lei, 4 cărți pentru copii la prețul de 500 lei, jucării pentru dezvoltarea copiilor din lemn la prețul de 150 lei, haine pentru copii la prețul de 2000 lei, medalii și ordine la prețul de 3000 lei și un telefon mobil de model „Samsung” în care se afla cartela SIM cu nr.069538282 la prețul de 300 lei. După care, cu bunurile sustrase, a părăsit locul comiterii infracțiunii într-o direcție necunoscută, cauzându-i părții vătămate Grițic Vladislava un prejudiciu material considerabil, în mărime de 15050 lei.

3. La data de 06 iunie 2017, avocatul Canțer Serghei în numele inculpatului și inculpatul au declarat apeluri împotriva sentinței, solicitând casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Galaico Ștefan, condamnat în baza art.186 alin.(2) lit.d) Cod penal, să-i fie aplicată, în temeiul art.90 alin.(11) Cod penal, o pedeapsă mai blândă, invocând că instanța nu a dat deplină eficiență prevederilor art.61 și 75 Cod penal și i-a aplicat inculpatului o pedeapsă prea aspră; - instanța a apreciat incorect gradul de pericol social pe care-l reprezintă inculpatul, nu a luat în considerare că acesta a comis o infracțiune mai puțin gravă, și-a recunoscut vinovăția și se căiește sincer pentru fapta comisă, că are la întreținere 3 copii minori, se caracterizează pozitiv, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii și că are probleme de sănătate; - instanța neîntemeiat i-a stabilit inculpatului executarea reală a pedepsei bazându-se doar pe faptul că acesta de două ori nu s-a prezentat în instanța de judecată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2018, apelurile au fost admise, casată sentința în partea stabilirii pedepsei penale, rejudecată cauza în această parte și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Galaico Ștefan, recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.d) Cod penal a fost condamnat la 1 an închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, iar în temeiul art.85 Cod penal, pentru concurs de sentințe, la pedeapsa aplicată a fost adăugat parțial pedeapsa neexecutată, fixată prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 28 iulie 2013, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 6 ani închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip semiînchis. În rest, sentința a fost menținută.

În motivarea soluției, instanța de apel a reținut că sentința a fost contestată doar în partea stabilirii pedepsei.

Cu referire la solicitarea inculpatului, în ședința instanței de apel, cu privire la aplicarea față de el a prevederilor Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr.210 din 29.07.2016, instanța de apel a menționat că aceasta este neîntemeiată, or, situația inculpatului nu întrunește exigențele art.1 și 10 lit.k) ale Legii, adică pînă în prezent, acesta nu a prezentat vreo probă că ar fi restituit prejudiciul cauzat părții vătămate.

Cu referire la cerințele apelurilor, instanța a indicat că, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, prima instanță nu a dat deplină eficiență prevederilor art.61 și 75 Cod penal, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă neproportională faptei comise și circumstanțelor cauzei.

Astfel, având în vedere normele pre-citate, ținând cont de circumstanțele cauzei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor mai puțin grave, motivul și scopul celor comise, de persoana inculpatului, care nu este la prima abatere,

de circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea penală, că se căiește sincer pentru fapta comisă, că anterior a fost condamnat, și anume: pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(2) lit.c) Cod penal, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 1 an, cu aplicarea art.84 Cod penal, pentru cumul de infracțiuni, fiindu-i adăugată parțial partea neexecutată a pedepsei stabilite prin decizia Curții de apel Chișinău din 31.12.2012 și fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 5 ani închisoare, cu aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, fiind suspendată pedeapsa închisorii pe o perioadă de probațiune de 4 ani; prin sentința Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 02.12.2016, a fost condamnat în baza art.192 alin.(1) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art.85 și 90 Cod penal, la 6 ani și 6 luni închisoare, iar prin decizia Curții de apel Chișinău din 29.03.2017, procesul penal a fost încetat în legătură cu împăcarea părților, de condițiile de viață ale familiei acestuia, precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, instanța de apel a conchis că acestuia urmează a-i stabili o pedeapsă de 1 an închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip semiînchis.

Totodată, în temeiul art.85 alin.(1) Cod penal, pentru cumulul de sentințe, instanța de apel a considerat oportună adăugarea parțială la pedeapsa fixată prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2018, pedeapsa neexecutată fixată prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 28.07.2013, cu stabilirea pedepsei definitive de 6 ani închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip semiînchis.

5. La data de 17 decembrie 2018, inculpatul și la data de 20 decembrie 2018, avocatul Pruteanu Natalia în numele inculpatului, au declarat recursuri ordinare împotriva hotărârilor judecătorești prin care, indicând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care procesul penal intentat împotriva lui Galaico Ștefan să fie încetat în legătură cu aplicarea față de acesta a prevederilor Legii privind aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr.210 din 29.07.2016 sau să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, cu reducerea termenului sau suspendarea condiționată a executării pedepsei, pe motiv că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; - s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale; - instanța nu a dat deplină eficiență prevederilor art.61 și 75 Cod penal și i-a aplicat inculpatului o pedeapsă prea aspră; - instanța nu a avut în vedere că acesta are trei copii minori la întreținere, soția nu muncește, că și-a recunoscut vina și se căiește sincer pentru fapta comisă, că i-a restituit părții vătămate bunurile sustrase și niște bani, că a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă; - neîntemeiat a adăugat la ultima pedeapsă, perioada de probațiune aplicată în anul 2012; - declarațiile părții vătămate, prin care susține acțiunea civilă și la care face referire instanța de apel, și care se conțin în decizi instanței la pct.11, nu se regăsesc la f.d.15 v.2; - nu este cert dacă există o acțiune civilă, înaintată conform prevederilor art.219-221 Cod de procedură penală; - în condițiile în care nu există o acțiune civilă, față de inculpat sunt aplicabile prevederile Legii nr.210 din 29.07.2016; - chiar și în cazul aplicării unei pedepse sub formă de închisoare, instanța urma să cumuleze partea neexecutată a sentinței stabilite prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 28 iulie 2013, deoarece inculpatul a executat o parte din pedeapsă (termen de probă), iar ulterior putea să-i aplice

prevederile art.90 Cod penal, aplicându-i din nou o perioadă de probațiune; - instanța nu a luat în considerare posibilitatea aplicării față de inculpat a prevederilor art.90¹ Cod penal; - inculpatului i-a fost încălcat dreptul la examinarea cauzei într-un termen rezonabil, or, deși, cererea de apel a fost depusă la data de 06 iunie 2017, cauza a fost expediată către Curtea de Apel Chișinău la data de 24 august 2018 și recepționată la data de 04 septembrie 2018.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, prin care se solicită declararea inadmisibilității recursurilor ordinare, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestora din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Recurenții în recursuri au invocat drept temeiuri de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Analizând aceste temeiuri în raport cu motivele invocate în recursurile declarate, Colegiul penal constată că acestea nu și-au găsit confirmare.

Colegiul reține că autorii recursurilor sunt de acord cu starea de fapt stabilită de către instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, și critică hotărârea instanței de apel numai referitor la pedeapsa aplicată.

Instanța de recurs consideră că motivele invocate de către recurenți la acest capitol sunt lipsite de temei legal.

Astfel, cu referire la argumentele recurenților privind stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, Colegiul penal relevă că, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, conform art.75 alin.(1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa are drept scop și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

În context, instanța de recurs reține că instanța de apel a dat deplină eficiență prevederilor art.61 și 75 Cod penal, ținând cont de toate circumstanțele cauzei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor mai puțin grave, de

motivul și scopul celor comise, de persoana inculpatului, care nu este la prima abatere, că circumstanțe care atenuează răspunderea penală nu au fost stabilite, iar drept circumstanțe care agravează răspunderea penală a fost reținută săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru o infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, că se căiește sincer pentru fapta comisă, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată, că anterior a fost condamnat, inclusiv prin stabilirea pedepselor cu aplicarea prevederilor art.90 Cod penal (sentințele Judecătoriilor Buiucani, mun. Chișinău din 28.06.2013 și Ciocana, mun. Chișinău din 02.12.2016, prin decizia Curții de Apel Chișinău din 29.03.2017, procesul penal vizat în cea din urmă sentință fiind încetat în legătură cu împăcarea părților), de condițiile de viață ale familiei acestuia, precum și de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, și corect au conchis că corijarea acestuia poate avea loc doar prin stabilirea unei pedepse privative de libertate, iar aplicarea art.90 Cod penal, nu va duce la atingerea scopului sus menționat, precum și că față de acesta nu sunt aplicabile prevederile Legii privind aniversare a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr.210 din 29.07.2016.

Colegiul penal reține că recurenții au invocat, precum că la stabilirea pedepsei, instanța de apel nu a ținut cont de circumstanțele cauzei, enumerate la pct.5 al prezentei decizii, și eronat a dispus executarea reală a pedepsei penale aplicate, și menționează în acest sens că, reieșind din textul hotărârii instanței de apel, contrar celor afirmate de către recurenți, circumstanțele la care fac referire în recurs, au fost luate în considerare de către instanța de apel la numirea pedepsei, argumentele invocate neputând fi acceptate întru casarea hotărârii judecătorești.

Totodată, Colegiul penal relevă că legiuitorul *acordă dreptul instanței*, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, de a decide de la caz la caz, posibilitatea aplicării pedepsei vinovatului cu suspendarea condiționată a executării ei, precum și a suspendării parțiale a executării pedepsei și *nicidecum nu o obligă* în acest sens.

Or, în speță, așa cum a fost stabilit, inculpatul nu este la prima sa abatere, fiind condamnat prin alte două sentințe anterioare, inclusiv cu suspendare condiționată a executării pedepselor, însă nu a tras concluziile de rigoare în vederea corectării sale, continuând să săvârșească alte fapte infracționale, inclusiv aflându-se în perioada de probațiune, eschivându-se, de asemenea, de la răspundere penală, fiind anunțat în căutare.

Colegiul penal amintește că potrivit sentinței Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 28 iunie 2013, Galaico Ștefan a fost condamnat la pedeapsă sub formă de închisoare, cu suspendarea condiționată a executării ei pe o perioadă de probațiune de 4 ani (f.d.203-205 v.1), iar la data de 15 iulie 2015, a săvârșit o nouă infracțiune, aflându-se în interiorul acestui termen, care urma să expire la data de 28 iunie 2017.

Subsecvent, nici argumentul recurenților, precum că instanța neîntemeiat a adăugat la ultima pedeapsă, perioada de probațiune aplicată prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 28 iunie 2013, nu este plauzibil.

Prin urmare, rezultă că instanța de apel, reieșind din circumstanțele cauzei enumerate supra, a considerat rațional ca inculpatul să execute real pedeapsa stabilită, motivându-și soluția adoptată, indicând din care motive a ajuns la concluzia potrivit căreia, corijarea și reeducarea acestuia este posibilă doar cu aplicarea pedepsei închisorii reale.

Cu referire la argumentul recurenților, precum că declarațiile părții vătămate, prin care susține acțiunea civilă și la care face referire instanța de apel, și care se conțin în decizia instanței la pct.11, nu se regăsesc la f.d.15 v.2, Colegiul penal constată că acesta este pur declarativ, or declarațiile vizate sunt anexate la materialele cauzei, anume la fila dosarului la care face referire instanța de apel în partea descriptivă a deciziei sale.

Cu referire la argumentul, potrivit căruia nu este cert dacă există o acțiune civilă, instanța de recurs menționează că potrivit art.222 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală, persoana fizică sau juridică care a intentat acțiunea civilă, prin ordonanța organului de urmărire penală sau prin încheierea instanței de judecată, este recunoscută în calitate de parte civilă și ei i se înmânează informație în scris despre drepturile și obligațiile ei prevăzute în art.62. În cazul în care lipsesc temeiurile prevăzute în art.219 și 221 pentru intentarea acțiunii civile, organul de urmărire penală sau instanța de judecată, prin hotărâre motivată, refuză să recunoască în calitate de parte civilă persoana fizică sau juridică care a intentat acțiunea civilă, explicând persoanei respective dreptul de a ataca cu recurs această hotărâre.

Având în vedere prevederile acestor norme, instanța de recurs constată că, contrar celor invocate de către recurenți, prin ordonanța organului de urmărire penală din 13.08.2015, Grițic Vladislava a fost recunoscută în calitate de parte civilă, prejudiciul material indicat, fiind în mărime de 15050 lei (f.d.11 v.1), susținut, inclusiv în fața instanței (f.d.15 v.2).

Cu referire la argumentul recurenților, precum că în cazul aplicării unei pedepse sub formă de închisoare, instanța urma să cumuleze partea neexecutată a sentinței stabilite prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 28 iulie 2013, deoarece inculpatul a executat o parte din pedeapsă, făcând referire la perioada de probațiune, Colegiul penal, reieșind din prevederile art.90 alin.(10) și 85 alin.(1) Cod penal, consideră că acesta este bazat pe o interpretare eronată a prevederilor legii penale. Or, scurgerea unei părți ale perioadei de probațiune, din principiu, nu poate fi considerată drept parte executată a pedepsei penale, însăși ideea normei prevăzute de art.90 Cod penal, fiind anume *suspendarea* pedepsei penale, pentru o anumită perioadă, sub condiția că condamnatul nu va mai comite alte infracțiuni, iar în cazul în care acesta săvârșește în perioada respectivă o nouă infracțiune, la cea din urmă pedeapsă îi este adăugată partea neexecutată, adică însăși pedeapsa stabilită prin sentința de condamnare, pronunțată anterior, deoarece, fiind suspendată, nu a fost executată nicio parte din ea.

Respectiv, Colegiul penal reține că prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 28 iunie 2013, Galaico Ștefan a fost condamnat la 5 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 4 ani.

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2018, Galaico Ștefan a fost condamnat la 1 an închisoare, fiindu-i adăugată la pedeapsa aplicată, în temeiul art.85 Cod penal, pentru concurs de sentințe, pedeapsa neexecutată fixată prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 28 iunie 2013, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 6 ani închisoare.

Colegiul penal precizează că, potrivit art.85 alin.(3) Cod penal, pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentințe trebuie să fie mai mare decât pedeapsa stabilită pentru săvârșirea unei noi infracțiuni (în speță – 1 an) și decât partea neexecutată a pedepsei pronunțate prin sentința anterioară a instanței de judecată (în

speță - 5 ani).

Prin urmare, instanța de recurs nu constată vreo eroare la stabilirea pedepsei definitive inculpatului.

Cu referire la argumentul recurențelor, precum că în condițiile în care nu există o acțiune civilă, față de inculpat sunt aplicabile prevederile Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, Colegiul penal menționează că acesta nu este întemeiat, or, așa cum a fost constatat mai sus, prin ordonanța organului de urmărire penală din 13.08.2015, Grițic Vladislava a fost recunoscută în calitate de parte civilă, prejudiciul material indicat, fiind în mărime de 15050 lei, iar probe care să demonstreze că acesteia i-a fost reparat prejudiciul material, nu sunt.

Or, potrivit art.1 din Legea nominalizată, aceasta se aplică condiționat și exclusiv persoanelor bănuite, învinuite și inculpate care manifestă căință activă în cadrul procesului penal și celor condamnate care sunt caracterizate pozitiv pe parcursul executării pedepsei, perioadei de probațiune sau termenului de probă și sunt evaluate psihologic ca prezentând risc de recidivă mediu sau redus, dacă aceste persoane cad sub incidența prevederilor art.2–9, 11 și 12.

Potrivit alin.(2) al Legii, căința activă a persoanei se determină în conformitate cu criteriile stabilite la art.57 Cod penal, fără a ține cont de criteriul gravității faptei comise.

Potrivit art.57 alin.(1) Cod penal, persoana care pentru prima oară a săvârșit o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă poate fi liberată de răspundere penală dacă ea, după săvârșirea infracțiunii, s-a autodenunțat de bună voie, a contribuit activ la descoperirea acesteia, a compensat valoarea daunei materiale cauzate sau, în alt mod, a reparat prejudiciul pricinuit de infracțiune.

În speță, pe lângă faptul că inculpatul nu a compensat valoarea daunei materiale cauzate, acesta nu este la prima sa abatere, anterior fiind condamnata pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.190 și 192 Cod penal (escrocheria și pungășia), iar această din urmă infracțiune, vizată în cauza penală de față, a fost săvârșită în interiorul perioadei de probațiune, circumstanțe care conturează personalitatea inculpatului și care pun la îndoială buna sa credință și că după aplicarea față de el a amnistiei, nu va mai săvârși alte infracțiuni, condiție impusă de norma art.1 din Legea privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

Cu referire la argumentul recurențelor, precum că inculpatului i-a fost încălcat dreptul la examinarea cauzei într-un termen rezonabil, Colegiul penal menționează că acest argument nu face obiectul vreunui temei prevăzut de art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, instanța de recurs neavând competența să se expună asupra acestei probleme.

Mai mult, acest fapt nu poate să influențeze asupra stabilirii categoriei și termenului pedepsei penale inculpatului.

Colegiul penal precizează că, potrivit art.20 alin.(5) și (6) Cod de procedură penală, în situația în care, la efectuarea urmăririi penale sau la judecarea unei cauze concrete, există pericolul încălcării termenului rezonabil, participanții la proces pot adresa judecătorului de instrucție sau, după caz, instanței care judecă în fond cauza o cerere privind accelerarea urmăririi penale sau a procedurii de judecare a cauzei. Examinarea cererii se face în absența părților, în termen de 5 zile lucrătoare, de către judecătorul de instrucție sau, după caz, de către un alt judecător sau de un alt complet

de judecată decât cel care examinează cauza. Judecătorul de instrucție sau instanța decide asupra cererii din alin.(5) printr-o încheiere motivată, prin care fie că obligă organul de urmărire penală sau, după caz, instanța care judecă în fond cauza să întreprindă un act procesual, stabilind, după caz, un anumit termen pentru accelerarea procedurii, fie că respinge cererea. Încheierea nu se supune nici unei căi de atac.

La materialele cauzei nu există vreo cerere formulată în condițiile alin.(5) al normei pre-citate, precum nu a fost invocată tergiversarea examinării cauzei nici în ședința instanței de apel.

Complementar, Colegiul penal menționează că potrivit art.2 alin.(1) al Legii privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești nr.87 din 21.04.2011, dacă o persoană consideră că i-a fost încălcat dreptul la judecarea în termen rezonabil a cauzei poate adresa în instanță de judecată o cerere de chemare în judecată privind constatarea unei astfel de încălcări și repararea prejudiciului cauzat prin această încălcare, în condițiile stabilite de respectiva lege și de legislația procesuală civilă. Reclamantul în astfel de litigii, reieșind din prevederile alin.(7) al articolului, fiind Ministerul Justiției.

Cu referire la argumentele recurenților, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, Colegiul penal sesizează că argumentele invocate în recurs au fost invocate și în apel, instanța de apel examinându-le în ansamblu și dându-le o apreciere corespunzătoare, conform art.414, 417 Cod de procedură penală, s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra lor, indicând temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea lor, precum și motivele adoptării soluției, pe care Colegiul penal și-o asumă în totalitate.

Având în vedere acest aspect, instanța de recurs își însușește în întregime alegațiile instanței de apel, redate succint la pct.4 al prezentei decizii și consideră că o expunere repetată asupra lor este inutilă, fapt ce este în deplină concordanță cu jurisprudența și practica Curții Europene pentru Drepturile Omului, care în cauza *Albert vs România din 16.02.2010*, în pct.37 al *Hotărârii* a statuat că, dacă art.6 § 1 din Convenția EDO obligă instanțele să își motiveze deciziile, acesta nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Țările de Jos, 19.04.1994*). Cu toate acestea, noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă care nu și-a motivat decizia, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară fie prin alt mod, să fi examinat totuși în mod real chestiunile esențiale supuse atenției sale și să nu se fi mulțumit să confirme pur și simplu concluziile unei instanțe inferioare (*Helle vs Finlanda, 19.12.1997*).

Prin urmare, argumentele recurenților expuse la pct.5 al prezentei decizii sunt neîntemeiate, decizia instanței de apel în acest sens fiind bine argumentată, motivată și în concordanță cu prevederile art.394 Cod de procedură penală.

Analizând materialele cauzei și hotărârea judecătorească atacată, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept ce ar afecta legalitatea acesteia.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru

admiterea recursurilor ordinare și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către avocatul Pruteanu Natalia în numele inculpatului Galaico Ștefan și de către inculpat, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui Galaico Ștefan, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată, pronunțată la 18 aprilie 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Victor Boico

Nadejda Toma